

РЕШЕНИЕ

№ 944

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7175** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на С. Т. Т., ЕГН: [ЕГН] срещу мълчалив отказ на Комисията по енергийно и водно регулиране (КЕВР) да се произнесе по жалба от 10.01.2022 г., с която се иска отнемане на лицензиите на Ч. Електро България АД и Ч. Разпределение БГ АД.

В жалбата са наведени аргументи за неправомерни действия от страна на Ч. Електро България АД и Ч. Разпределение БГ АД. Твърди се, че мълчаливият отказ е незаконосъобразен. Жалбоподателят моли съда да се отмени мълчаливия отказ на КЕВР и да разпореди на Комисията да се произнесе по жалбата в предвидения срок.

Жалбата е оставена без разглеждане на основание чл. 159, т. 6 от АПК и производството по делото е прекратено с протоколно определение № 235/29.11.2022 г., постановено по адм. Д. № 7175/2022 по описа на АССГ. Определението е обжалвано пред ВАС с частна жалба, като съдът с Определение № 11980 от 05.12.2023 г. е отменил акта на АССГ и е върнал делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Жалбоподателят- С. Т. Т., редовно призован, в съдебно заседание, явява се лично като поддържа изложеното в жалбата.

Отвникът- Комисията по енергийно и водно регулиране- редовно призован, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. Д. оспорва жалбата. Поддържа становището, което е част от придружителното писмо. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна- „Еврохолд Продажби“ АД (предходно наименование Ч. Електро България АД), редовно призован, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. И. счита жалбата за недопустима. Сочи, че Комисията може сама да образува производство по отнемане на лиценз, но не е задължена да образува такова производство по искане на граждани. Твърди, че с Решение Ж-253/2019 г. Комисията вече се е произнесла по въпроса, обективиран в жалбата. Излага доводи, че жалбата е просрочена. Алтернативно моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна.

Заинтересованата страна- „Електроразпределителни мрежи запад“ АД (предходно наименование Ч. Разпределение България АД), редовно призован, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. С. моли жалбата като недопустима да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно призована, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 71 състав след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

На 04.05.2021 г. по електронна поща до КЕВР е постъпила жалба от С. Т. Т. с вх. № Е-11КН-00-65/05.05.2021 г., в която се иска отнемане на лиценза на Ч. Електро България АД и Ч. Разпределение БГ АД. На 14.07.2021 г. с вх. № Е-11КН-00-65/15.07.2021 г. по електронна поща до КЕВР е постъпила втора жалба със сходно съдържание. Същата жалба е изпратена и до Министерски съвет на Република България. На 10.01.2022 г. нова жалба със същите искания и твърдения за неправомерни действия на електроразпределителните дружества е изпратена до КЕВР и Министерски съвет. Жалбата е входирана и в Административен съд- [населено място] с рег. № 1967/01.04.2022 г. След указания дадени от съда, същата е уточнена в смисъл, че се обжалва мълчалив отказ на КЕВР по подадена от С. Т. Т. жалба от 10.01.2022 г. Жалбата до съда е препратена с Разпореждане от 23.05.2022 г. на АССГ по компетентност. С административната преписка като част от придружителното писмо е постъпил отговор по жалбата от КЕВР, съгласно който липсата на норма, която да задължи КЕВР да се произнесе по жалбата с издаване на индивидуален административен акт, предпоставя и невъзможност за формиране на мълчалив отказ, поради което счита, че съгласно чл. 159, т. 1 от АПК не е налице годен предмет, който да подлежи на оспорване.

По делото е представено Решение Ж-253/2019 г. на КЕВР по жалба на „С-НЕТ“ ЕООД, подадена от управителя С. Т. Т., с което в т. 1 производството пред Комисията в частта относно искане за предоставяне на писмена заповед от дружеството по чиято инициатива е преустановено електрозахранването на имота е прекратено; по т. 2 производството в частта относно искането за отнемане на лицензиите на Ч. Електро

България АД и Ч. Разпределение БГ АД е прекратено и т. 3 производството в частта по искане за спиране и отмяна на ЧНД 573/2016 г. по описа на РС Плевен е прекратено. С Решение № 7656/05.12.2019 г. по адм. д. № 7320/2019 г. на АССГ, също представено с административната преписка, решението на Комисията е потвърдено

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата до съда против мълчаливия отказ е депозирана пред АС- Плевен с вх.№ 1967/01.04.2022 г.

Безспорно от доказателствата по преписката се установява, че решение от КЕВР по жалбата не е постановено, нито пък преписката е прекратена. Правната регламентация на произнасянето от КЕВР по жалби се съдържа в нормите на чл. 22 и чл. 76 ЗЕ и чл. 142 и сл. от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката, като видно от нормата на чл. 147 от Наредбата Комисията следва да се произнесе по постъпила жалба с изричен акт. В изпълнение на правомощията си съгласно посочените разпоредби от приложимата в случая Наредба, КЕВР може да постанови решение, с което да прекрати преписката, когато не установи нарушение на условията по лицензията или съответно да даде задължителни указания и да определи подходящ срок за изпълнението им, ако жалбата е основателна. При всички положения, обаче, видно от съдържанието на цитираните разпоредби произнасянето от страна на КЕВР следва да е с изричен акт. В този смисъл е и съдебната практика – напр. Решение № 15145 от 18.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11689/2012 г., IV о.

Съобразно чл. 22, ал. 3 от ЗЕ при постъпване на жалбата за административният орган съществува правомощие в двумесечен срок от получаване на жалбата да съдейства за доброволно уреждане на спора между страните. Независимо дали е стартирала процедура по споразумение, дори ако не се постигне такова или при наличието на отказ от споразумение от страните в двумесечен срок от получаване на жалбата Комисията следва да се произнесе с решение по нея съгласно чл. 22, ал. 4 от ЗЕ. Процедурата по разглеждане на жалби на клиенти е регламентирана в наредбата по чл. 60 от ЗЕ, а именно в Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. И съгласно посочените разпоредби Комисията може да започне процедура по споразумяване на страните. Тази фаза от производството обаче не е задължителна, а се изпълнява по преценка на комисията, тъй като нормите и в наредбата в тази връзка са диспозитивни, а не императивни. Във всички случаи обаче съгласно чл. 147 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. и когато не е постигнато споразумение, Комисията следва да се произнесе с решение и то в срок от два месеца от получаване на жалбата. Съгласно пък нормата на чл. 144 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. Комисията е задължена да извърши проверка по жалбата, като при проверката следва да се съберат всички доказателства за изясняване на обстоятелствата по жалбата. След събирането им и след извършването на проверката следва да се състави доклад и проект за решение съгласно чл. 145 от Наредбата № 3 от 21.03.2013 г.

В нормата на чл. 22, ал. 4 ЗЕ и аналогичната на чл. 146, ал. 2 от Наредба № 3 /

21.03.2013 г. е определен двумесечен срок, в който КЕВР следва да се произнесе по постъпилите жалби по чл. 142, ал. 1, т. 1, 2 и 3. В същите разпоредби (чл. 22, ал. 4, изр. 2 ЗЕ и чл. 146, ал. 2, изр. 2 от Наредба № 3 / 21.03.2013 г.) е уредена възможност за удължаване на срока с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. От редакциите и на законовата норма на чл. 22, ал. 4 ЗЕ и подзаконовата на чл. 146, ал. 2 от Наредба № 3 / 21.03.2013 г. е видно, че срокът започва да тече от получаване на жалбата, независимо дали същата е подадена чрез съответното енергийно предприятие или директно пред КЕВР. При това положение, подаването на жалбата пред КЕВР, с която се иска отнемане на лицензиите Ч. Електро България АД и Ч. Разпределение БГ АД, настоящият съдебен състав приема, че попада в хипотезите на чл. 22, ал. 4, изр. 2 ЗЕ и чл. 146, ал. 2, изр. 2 от Наредба № 3 / 21.03.2013 г. и няма основание за удължаване на срока с два месеца, доколкото не се налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Срокът за произнасяне, започнал да тече по силата на чл. 22, ал. 4, изр. 1 ЗЕ и чл. 146, ал. 2, изр. 1 от Наредба № 3 / 21.03.2013 г. от деня на постъпване на жалбата (04.05.2021 г.), като общият двумесечен срок е изтекъл на 10.03.2022 г.

В този смисъл неоснователни са възраженията на ответника и заинтересованите страни, че в случая липсва норма, която да задължи Комисията да се произнесе с индивидуален административен акт. Жалбата на С. Т. Т. така, както е входирана в КЕВР е следвало да бъде разгледана от административния орган по силата на вменените му от закона задължения. Въпросът дали същата е допустима и дали е предвидена процедура за отнемане на лицензия по инициатива на гражданин следва да бъде обсъден по същество и решението на Комисията да бъде обективизирано в нарочен административен акт. Видно от представените по делото документи, административният орган веднъж вече се е произнесъл с решение по сходен въпрос, като в случая е трябвало отново да спази законоустановената процедура, а не да бездейства.

Както беше посочено, на 10.01.2022 г. С. Т. Т. е изпратил по електронна поща до КЕВР жалба, в която се иска отнемане на лиценза на Ч. Електро България АД и Ч. Разпределение БГ АД.

От момента на изтичане на срока за произнасяне на комисията - от 10.03.2022 г., е започнал да тече едномесечният срок по чл. 149, ал. 2 АПК за оспорване на мълчалив отказ. Жалбата е подадена на 01.04.2022 г., т.е. подадена е в срока за оспорване на мълчаливия отказ и след изтичане на срока за произнасяне на КЕВР, поради което същата се явява своевременно предявена. В конкретния случай жалбоподателят е сезирал комисията с жалба, като в определения от закона двумесечен срок не е получил отговор и решение по жалбата си. Спазен е срокът по чл. 149 ал. 2 от АПК, доколкото срокът за произнасяне на КЕВР по жалбата на С. Т. Т. от 10.01.2022 г. е изтекъл на 10.03.2022 г., като не е формиран изричен административен акт по реда на чл. 147 от Наредбата по жалбата му.

Във връзка с изложеното, настоящият състав намира, че жалбата е подадена в законоустановения срок за оспорване на мълчалив отказ и срещу формиран мълчалив отказ от страна, която би била адресат на акта, срещу подлежащ на съдебен контрол за

законосъобразност индивидуален административен акт - мълчалив отказ, което обосновава нейната допустимост. Следователно неоснователни се явяват възраженията на ответника и заинтересованите страни, че жалбата срещу мълчаливия отказ е просрочена.

Съобразно нормата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

В тази връзка съдът установява, че искането е отправено до компетентен орган, в чиято материална компетентност е включено правомощието да постанови искания акт съгласно чл. 22, ал. 1, т. 2 от ЗЕ във връзка с чл. 22, ал. 4 от ЗЕ.

Оспореният в производството мълчалив отказ е издаден при неспазване на изискването за форма и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Настоящият състав намира, че в конкретния случай се касае за отправено искане за издаване на административен акт по чл. 22, ал. 1, т. 2 от ЗЕ. Съобразно същата законова правна норма КЕВР се произнася по жалби на клиенти срещу доставчици на енергия. Както вече беше посочено при постъпване на жалба за административния орган съществува правомощие в двумесечен срок от получаването ѝ да съдейства за доброволно уреждане на спора между страните (чл. 22 ал. 3 от ЗЕ). Независимо от така стартиралата процедура по споразумение, ако не се постигне такова или при наличието на отказ от споразумение от страните, в двумесечен срок от получаване на жалбата КЕВР следва да се произнесе с решение по нея съгласно чл. 22, ал. 4 ЗЕ. В конкретния случай жалбоподателят е сезирал КЕВР с жалба, като в определения от закона двумесечен срок не е получил отговор и решение по жалбата си. Същият срок не е удължен по реда на чл. 22, ал. 4, изр. 2 ЗЕ и чл. 146, ал. 2, изр. 2 от Наредба № 3 / 21.03.2013 г. Действащото позитивно право (ЗЕ и Наредба № 3 / 21.03.2013 г.) изискват КЕВР да отговори на жалба, с която е сезирана с решение, което следва да съдържа определени реквизити – посочване на обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Като не е постановила решение по жалбата, КЕВР е допуснала мълчалив отказ, който е постановен при неспазване на изискуемата се форма – писмена форма във вид на решение.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че непроизнасяйки се в срок, Комисията е допуснала съществено нарушение на административно производствените правила. По изложените съображения мълчаливият отказ следва да бъде отменен и тъй като естеството на настоящия спор не позволява решаването му по същество, на основание чл. 173, ал. 2 АПК, преписката следва да бъде върната на административния орган за изрично произнасяне по жалбата на С. Т. Т. с мотивирано решение съгл. чл. 147 от Наредбата. Това е така, тъй като съгласно чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., когато счете жалбата за основателна Комисията има правомощие да даде задължителни указания и да определи подходящ срок за изпълнението им, в рамките на производството същата може да инициира

производство по споразумение между спорещите страни, а такова правомощие съдът няма.

Водим от горното Административен съд София - град, III отделение, 71- и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на Комисията за енергийно и водно регулиране да се произнесе по жалба жалба от 10.01.2022 г., подадена от С. Т. Т., ЕГН: [ЕГН].

ИЗПРАЩА преписката и задължава Комисията за енергийно и водно регулиране, да се произнесе по жалба от 10.01.2022 г., с която се иска отнемане на лицензиите на Ч. Електро България АД и Ч. Разпределение БГ АД, подадена от С. Т. Т., ЕГН: [ЕГН], съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение, в срок от два месеца от влизане на решението в сила.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: